

Kommentar. En effektiv indkapsling af de totalitære kræfter med engagement og reformer sikrede sejren over kommunismen. Det er igen den bedst tænkelige model over for den demokratiske verdens nye udfordring, islamismen.

Hjemmefronten

Af MICHAEL CLEMMESSEN

NR. 10, 10. - 16. marts 2006

NEDSMELTNINGEN af dansk udenrigspolitik fulgte islamisters dygtige brug af de karikaturer af islam, som de selv havde fremprovokeret gennem ti års indsats. Vi må nu erkende, at deres kampagnes virkninger med mobilisering af muslimske samfund hjemme og ude er blevet den største umiddelbare trussel mod Europas stabilitet og demokrati. Islamisternes direkte mål er ganske vist at erobre statsmagten i muslimske lande og udslutte Israel. I Europa skal de muslimske mindretal blot domineres og anvendes i den videre kamp.

Islamisternes meget hurtige fremmarch udgør en tredje totalitær udfordring på kun 100 år. I konflikterne med den utopiske socialisme fra 1919 til 1989 og nazismen fra 1923 til 1945 blev udfaldet i Europa afgørende. Det vil være tilfældet igen. Som under den socialistiske klassekamp og Den kolde Krig er den egentlige »kampplads« underklassens sjæle. Demokrati og kapitalisme vandt over den totalitære planøkonomi, fordi kapitalismen blev kontrolleret og reformeret. Den blev bedre til at dække proletariatets behov end den teoretisk mere tilfredsstillende socialistiske model. At imødegå udfordringen var ikke en kort eller smertefri proces dengang og vil ikke blive det nu.

FUNDAMENTET til kommunismens endelige nederlag blev lagt i 1919. Ledende europæiske socialdemokratier valgte den organisatoriske og parlamentariske vej i kampen for underklassens interesser. Valget fulgtes hurtigt af en etablering af kimen til velfærdsstater med deres kompromis mellem fællesskabet og markedskræfterne samt af en indædt indsats i fagforeninger og samfund.

Fremgangsmåden kombinerede effektiv indkapsling af de totalitære kræfter med engagement og reformer. Det er igen den bedst tænkelige model, hvis Europa skal standse glidturen mod åben konflikt mellem værtsbefolkningerne og de voksende, stadig mere fremmedgjorte grupper af uassimilerede indvandrere, hvoraf det store flertal er muslimer. Hidtil er det kun kommet til smågruppers terrorhandlinger og frustrationsuroligheder i storbyer, primært britiske og franske.

Som dengang er det indre problem knyttet til situationen omkring de europæiske samfund. Men i modsætning til i årene 1933-1945 og igen 1948-1989 har problemet i dag endnu ingen væsentlig traditionel militær dimension. Dengang var det den demokratiske arbejderbevægelse, der måtte identificere effektive veje til integrationen af underklassen. Nu må opgaven løses af, hvad man samlende kunne kalde netværk af europæiske demokratiske muslimer. Organiseringen af arbejdet er vanskeliggjort af den voksende immigrantunderklassens etnisk og sprogligt meget blandede karakter samt af netværkenes elitære karakter.

Problemerne med det voksende, fremmedgjorte proletariat forsvinder ikke med tiden - som velmenende mennesker stadig tror. Det forsvinder heller ikke tilbage til hjemlandene, hvis hårdt presset - som andre fortsat bygger deres politik på. Derfor bliver det dels afgørende, om de europæiske demokratiske muslimer kan udvikle et rodnet i deres egne befolkninger, dels hvordan de definerer deres fælles idégrundlag.

Hvis Europa skal tage pusten fra den islamistiske udfordring i de næste 30 år, må dette grundlag for det første indeholde, at man åbent og dybtfølt accepterer at leve under værtslandenes verdslige love og åbent og effektivt bekæmper islamisterne. For det andet må man acceptere individets ret til at vælge religion og ægtefælle, herunder kvinders fulde ligestilling. For at problemer ikke skal vokse, medens de bliver forsøgt løst, må immigrantgrupper søge ægtefæller i værtslandet eller andre europæiske lande.

SOM det i sin tid var arbejderbevægelsens politiske indsats og dens projekter til selvhjælp, der hævdede og integrerede proletariatet i de europæiske samfund, må det tilsvarende i de kommende år være de demokratiske muslimske organisationer eller netværk, der påtager sig denne nøglerolle. De omkringliggende samfunds politisk vanskelige opgave bliver generøst at støtte og hjælpe dem i deres virksomhed. Den kombination af nationale imamuddannelser, anstændige moskeer og gravpladser, ghettoreduktioner samt lovstramninger og liberaliseringer, der bedst støtter de demokratiske organisationers dagsorden, må hurtigt stilles til rådighed, hvor dette endnu ikke er sket.

Udfordringerne kan kun løses af de europæiske lande i fællesskab. EU-rammen og regelharmoniseringen må straks gøres effektiv. Skolevæsen, arbejdsanvisning og andre offentlige institutioners effektive indsats må overalt præges af dynamisk engagement og kvalitet. Det vil stedvis være nødvendigt i en periode at afskaffe muligheden for frit skolevalg og gennemføre en offentligt styret anvendelse af alle skoler, som i USA fra 1960'erne. Immigranternes afhængighed af oprindelseslandets medier må imødegås. Det kan dels ske ved yderligere sponsoring af medier på immigranternes sprog, dels ved tiltag, der fremmer immigrantfamiliers anvendelse

af medier på værtslandets sprog.

Der er ikke lang tid til at se virkeligheden i øjnene. Fire ud af ti britiske muslimer ønsker nu at leve under sharia-lovgivning. I Australien har uforeneligheden af vestligt demokrati og islamisters krav om at bestemme deres trosfælles retssystem fået regeringen til at bede tilhængere af sharia om at forsvinde ud af landet.

Michael H. Clemmesen er pensioneret brigadegeneral og historiker.